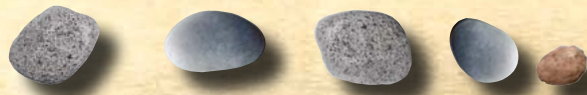

David a Goliáš

aneb Bůh je mocný a s ním i ten, kdo mu věří

Když zalistujeme biblickými knihami tak, abychom se dostali za pět Mojžíšových knih, nalezneme zde knihy, které popisují příběhy izraelských králů. Dějepisci sice nemají žádné zprávy o tom, že by v oblasti podél řeky Jordánu až k Mrtvému moři bylo kolem roku 1000 před naším letopočtem nějaké velké izraelské království, ale možné to je. První izraelský král se podle Bible jmenoval Saul.

Biblický příběh však vypravuje, že Saul nebyl dobrý král. Zhřešil a nedal se přivést k tomu, aby litoval toho, co udělal špatně. Snažil se to zakrýt, takže nikdo nic nepoznal, ale zbožný Samuel už věděl, že Hospodin se Saulem není. Za nějaký čas poslal Hospodin Samuela do Betléma (slyšíte dobře, do stejného Betléma, o kterém bude Bible později vyprávět jako o městě, kde se narodil Ježíš). V Betlémě žila rodina, která měla osm synů. Jednoho z nich si Hospodin vyvolil za budoucího krále. Ale ne toho nejsilnějšího a nejurostlejšího, ale Davida – malého, drobného chlapce, který uměl krásně hrát na citaru a zpívat. Kdybychom přeložili jeho jméno do češtiny, znamenalo by: milý, miláček, miláček Boží... Hospodin řekl Samuelovi: „Nehleď na vzhled, ani na vysokou postavu... Nejde o to, nač se dívá člověk. Člověk se dívá na to, co má před očima, Hospodin však hledí na srdce.“

A srdce měl David opravdu dobré. Naklonil si krále Saula: Kdykoliv na Saula doléhal duch od Boha, bral David citaru a hrál na ni. Saulovi to přinášelo úlevu a bylo mu dobře.

A srdce měl David také odvážné. Mezi mohutné sousedy izraelského království patřila říše Pelištejců, kteří proti nim často vyráželi do boje. Tentokrát se jich Izraelité tolik nebáli – měli přece krále Saula, který je povede v boji. Ale král váhal. Nikdo to nechápal, ale Saul to věděl: Hospodin ho opustil. Nebude s ním ani v bitvě.

David pásł stáda svého otce v Betlémě. Otec vybídl Davida: „Vezmi pro své bratry pražené zrní a deset chlebů a běž do tábora za svými bratry.... Bojují se Saulem a všemi izraelskými muži proti Pelištejcům v dolině Posvátného stromu. Když David přicházel k ležení, vojsko vycházelo, řadilo se a vydávalo válečný pokřik. Izrael i Pelištejci se seřadili, řada proti řadě. David složil své zásoby u strážného a běžel k bojové řadě. Přišel a popřál svým bratrům pokoj. Ještě s nimi mluvil, když tu z řad Pelištejců vystoupil soubojový zápasník

jménem Goliáš, Pelištejec z Gatu. Goliáš volal na izraelské řady: Proč vycházíte a radíte se k bitvě? Což nejsem já Pelištejec a vy služebníci Saulovi? Vyberte si někoho, ať ke mně sestoupí. Když mě v boji přemůže a zabije mě, budeme vašimi otroky. Avšak jestliže já přemohu jeho a zabiji ho, budete vy našimi otroky a budete nám sloužit.“ A teď se David rozhodl: Jestliže nikdo neodhodlá s Goliášem bojovat, půjde on. Saul se to dozvěděl. Zavolal si Davida a rozmlouval mu to: Nemůžeš jít přeci proti tomu Pelištejci a bojovat s ním. Jsi přece mladíček, kdežto on je bojovník od mládí.“ David řekl Saulovi: „Tvůj služebník byl pastýřem ovcí svého otce. Když přišel lev anebo medvěd, aby odnesl ze stáda ovci, hnal jsem se za ním a bil jsem ho a vyrval mu ji z tlamy. Když se proti mně postavil, chytil jsem ho za dolní čelist a bil jsem ho, až jsem ho usmrtil. A tomu Pelištejci se povede jako jednomu z nich, protože potupil řady živého Boha. Saul tedy alespoň oblékl Davida do svého brnění, na hlavu mu dal bronzovou přilbu a oblékl ho do pancíře. Na jeho odění si David připásal jeho meč a pokusil se chodit, ale nebyl na to zvyklý. Tak zase královskou zbroj svlékl. Vzal si do ruky svou hůl, z potoka vybral pět oblázků. Vložil je do své pastýřské torby, do brašny, a s prakem v ruce postupoval proti Pelištejci. Pelištejec se podíval, spatřil Davida a pohrdl jím, protože to byl mladíček, ryšavý, krásného vzhledu. Pelištejec na Davida pokřikoval: „Copak jsem pes, že na mě jdeš s holí? Pojď ke mně, ať vydám tvé tělo nebeskému ptactvu a polnímu zvířectvu. Ale David Pelištejci odpověděl: „Ty jdeš proti mně s mečem, kopím a oštěpem, já však jdu proti tobě ve jménu Hospodina zástupů, Boha izraelských řad, kterého jsi potupil. Ještě dnes mi tě Hospodin vydá do rukou... Když Pelištejec vykročil a přibližoval se k Davidovi, David rychle vyběhl z řady proti Pelištejci. Sáhl rukou do mošny, vzal odtud kámen, vymrštil jej z praku a zasáhl Pelištejce do čela. Kámen mu prorazil čelo a on se skácel tváří k zemi. Tak zdolal David Pelištejce prakem a kamenem, zasáhl Pelištejce a usmrtil ho, aniž měl v ruce meč...

Když posloucháme takový příběh, řekneme si – ano, ano, je to krásný příběh: slabší v něm porazil silnějšího.

Věřící Izraelci však o tom příběhu říkají něco jiného: ano, ano, je to krásný příběh: Hospodin ukázal všemu lidu svou moc a sílu.

